

Arrest

nr. 175 284 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de mevrouw , die verklaart te heten(1):
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor diefstal. De CR van Antwerpen veroordeelde betrokkene hiervoor op 23.05.2007 en op 31.03.2008 tot respectievelijk 8 en 5 maanden gevangenisstraf.

Ten laste van betrokkene werd meermaals PV's opgesteld door de politie.

- AN.12.LB.10945705 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.L7.00036706 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.11.LB.03498206 – zware diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.06982607 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.03891013 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.061135/2016 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor diefstal. De CR van Antwerpen veroordeelde betrokkene hiervoor op

23.05.2007 en op 31.03.2008 tot respectievelijk 8 en 5 maanden gevangenisstraf.

Ten laste van betrokkene werd meermaals PV's opgesteld door de politie.

- AN.12.LB.10945705 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.L7.00036706 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.11.LB.03498206 – zware diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.06982607 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.03891013 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.061135/2016 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

- AN.12.LB.061135/2016 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd

betekend op 02.08.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Op 21.04.2000 diende betrokkene onder de identiteit S. S. B. (...), geboren op 03.06.1962, een asielaanvraag in.

Op 04.07.2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft verzoeker

een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 17.03.2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 01.10.2002 keerde betrokkene met de hulp van IOM terug naar Armenië onder de identiteit H. H. (...), geboren op 03.08.1962.

Op 29.07.2005 diende betrokkene onder de valse identiteit Z. A. (...), geboren op 03.06.1962, een tweede asielaanvraag in. Op 08.08.2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft verzoeker een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 22.08.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 19.02.2008.

Op 06.10.2005, op 20.04.2006 en op 20.06.2007 ontving betrokkene nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Betrokkene heeft op 04.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 20.02.2013. Deze beslissing is op 02.08.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 01.09.2013 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 24.09.2013 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.01.2014. Deze beslissing is op 25.02.2014 aan betrokkene betekend.

Bovendien neemt betrokkene het niet nauw met de openbare orde van het grondgebied. Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor diefstal. De CR van Antwerpen veroordeelde betrokkene hiervoor op 23.05.2007 en op 31.03.2008 tot respectievelijk 8 en 5 maanden gevangenisstraf. Ten laste van betrokkene werd reeds 5 keer een PV opgesteld wegens winkeldiefstal. Op 19.05.2016 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw betrapt op winkeldiefstal en onwettig verblijf. Ten aanzien van de politie van Antwerpen verklaarde betrokkene op 20.05.2016 dat zij geen familie in België heeft en dat haar echtgenoot en kinderen allemaal in Rusland verblijven. In die zin is ene repatriëring van betrokkene geen schending van art 8 van het EVRM.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden om de overname te vragen aan Armenië.

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor diefstal. De CR van Antwerpen veroordeelde betrokkene hiervoor op 23.05.2007 en op 31.03.2008 tot respectievelijk 8 en 5 maanden gevangenisstraf.

Ten laste van betrokkene werd meermaals PV's opgesteld door de politie.

- AN.12.LB.10945705 – gewone diefstal – PZ Antwerpen
- AN.12.L7.00036706 – gewone diefstal – PZ Antwerpen
- AN.11.LB.03498206 – zware diefstal – PZ Antwerpen
- AN.12.LB.06982607 – gewone diefstal – PZ Antwerpen
- AN.12.LB.03891013 – gewone diefstal – PZ Antwerpen
- AN.12.LB.061135/2016 – gewone diefstal – PZ Antwerpen
- AN.12.LB.061135/2016 – gewone diefstal – PZ Antwerpen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 02.08.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.2. Op 20 mei 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de mevrouw die verklaart te heten(1):
(...)”

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)
beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 20/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd

betekend op 02.08.2013.

Verskillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Op 21.04.2000 diende betrokkene onder de identiteit S. S. B. (...), geboren op 03.06.1962, een asielaanvraag in.

Deze asielaanvraag werd geweigerd en op 01.10.2002 keerde betrokkene met financiële integratiesteun hulp van IOM terug naar Armenië onder de identiteit H. H. (...), geboren op 03.08.1962.

Op 29.07.2005 diende betrokkene onder de valse identiteit Z. A. (...), geboren op 03.06.1962, een tweede asielaanvraag in.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit een schrijven van de dienst vreemdelingenzaken van 2 september 2016 blijkt dat verzoekende partij op 6 juli 2016 gerepatriëerd werd naar haar land van herkomst. Ter terechtzitting stelt de Raad de vraag naar het actueel belang van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen ingevolge de repatriëring van verzoekende partij. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing bij gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*beginsel van behoorlijk bestuur*” en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissingen, dewelke verzoekster een 4 jarig inreisverbod oplegt en een bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;
Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 20.5.2016, betekend op zelfde datum, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en DVZ voldoende bekend en bestaande in hoofde van verzoekster, waar zij simpelweg vaststelt dat :

"verzoekster vroegere beslissingen tot verwijdering niet zou gerespecteerd hebben,

zij fraude of andere onwettige middelen zou gebruikt hebben om toegelaten te worden tot verblijf of om recht op verblijf te behouden,

zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden/hetzij een gevaar voor de openbare orde te zijn" ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoekster een 4 jarig inreisverbod op te leggen gekoppeld aan een bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering , wat geleid heeft tot de bestreden beslissingen ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekster het inreisverbod of een bevel het grindgebied te verlaten op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

1. *fraus omnia corrumpit* :

verzoekster gebruikte inderdaad in haar 2 asielaanvragen in België 2 verschillende namen (S. S. B. (...) en A. Z. (...)), dewelke niet dezelfde zijn als deze gebruikt in haar regularisatieaanvragen, nl. H. H. (...), dewelke haar echte naam en identiteit is en trouwens aangetoond wordt door haar armeens paspoort ;

verzoekster had daarbij geenszins de bedoeling de Belgische Staat te misleiden, wat ook niet bewezen wordt, gezien de Belgische Staat haar asielaanvragen verworpen heeft ;
verzoekster, gebruikte zoals zoveel kandidaat-vluchtelingen deden, een verzonnen naam, om haar te beschermen uit vrees om teruggestuurd te worden naar haar land van oorsprong ;

indien DVZ deze redenering aanhoudt dan dient zij alle ex-kandidaat vluchtelingen erkend of ondertussen geregulariseerd – op basis van verzonnen namen - , hun door de Belgische Staat afgeleverde verblijfsdocumenten af te nemen en te vernietigen en de mensen zelf terug te sturen naar hun land van oorsprong ;

dat deze praktijk niet toegepast wordt op enkele uitzonderingen na ;

in casu kan het beginsel *fraus omnia corrumpit* dan ook niet gehanteerd worden, bij gebreke aan bewijs van het intentioneel element en ingevolge afwezigheid van enige correctionele veroordeling desbetreffend ;

indien DVZ gevolgd wordt op dit punt, wordt een van de basisbeginselen van het Belgisch Strafrecht zwaar met de voeten getreden, nl eenieder wordt geacht onschuldig te zijn tenzij het tegendeel bewezen wordt, wat in casu niet het geval is ;

2. strafrechtelijke veroordelingen :

in 2007 en 2008 liep verzoekster inderdaad 2 strafrechtelijke veroordelingen op wegens diefstal ;

tengevolge van deze veroordelingen heeft zij de haar opgelegde vrijheidsstraffen ondergaan ;

dat zij inderdaad de Belgische wetten overtreden heeft, doch in casu is het adagium "nood breekt wet" van toepassing : verzoekster had geen verblijfsvergunning, had geen werk en werd niet financieel gesteund door enig OCMW en had geen sociaal vangnet waarop zij kon terugvallen en diende te overleven, waardoor zij zich blootgesteld heeft aan diefstallen ... ;

deze praktijken zijn vanzelfsprekend niet goed te keuren, doch verzoekster had geen andere uitweg ;

op heden 9 en 8 jaar later, wanneer zij tracht haar situatie te regulariseren, wordt zij hiermee dan ook opnieuw geconfronteerd, wat haar opnieuw de moed in haar schoenen doet zakken ;

mocht zij thans geen beroep kunnen doen op haar sociaal vangnet in België, dan zou zij ongetwijfeld opnieuw aan dezelfde praktijken overgeleverd worden om te kunnen overleven ;

verzoekster betwist dan ook de feiten van vermeende diefstal op 19.5.2016 dewelke haar ten laste gelegd worden bij pv van zelfde datum door de politie te Antwerpen ;

verzoekster was op deze datum aanwezig in een supermarkt GB te Antwerpen en kocht voedingswaren, doch voelde zich plotseling onwel worden, reden waarom zij aanstalte maakte om de supermarkt te verlaten : deze houding werd door de winkelbediende begrepen als diefstal of poging tot diefstal ;

verzoekster werd echter niet naar haar gezondheidstoestand gevraagd, niettegenstaande haar medische toestand drastisch veranderde sedert 2014 :

zij vermagerde 40 kg,

zij onderging een operatie op 2.6.2014 waarbij een catheder geplaatst werd door dr De Wolf in Middelheim,

een bypass werd geplaatst op 20.11.2014 door dr Hendrinckx in Stuyvenberg ziekenhuis,

maag, lever, galblaas en diabetesproblemen stapelden zich op,

evenals kortademigheid en tekort aan ijzer ;(stukken allen aanwezig onder nr 5)

dat mocht DVZ of de lokale politie, verzoekster desbetreffend verhoord hebben of zelfs een buurtonderzoek zou uitgevoerd hebben en om uitleg zou verzocht hebben, zij onmiddellijk deze zou verstrekt hebben,

concluante kan immers niet meer bewijzen dan het lijvige bundel aan bewijsstukken dewelke zij thans neerlegt ten bewijze van haar medische toestand ;

dat verzoekster tevens niet door een Correctionele Rechtbank voor deze beweerde feiten van diefstal veroordeeld werd ;

dat eenzelfde opmerking geldt voor alle andere pv's dewelke verzoekster ten laste gelegd worden : dat mochten deze ernstig en bewezen zijn, verzoekster hiervoor strafrechtelijk veroordeeld zou geweest zijn, wat in casu niet het geval is zodat er geen enkele reden bestaat in hoofde van verzoekster om haar te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of haar gedrag de openbare orde zou schaden ;
dat deze bestreden beslissingen mbt een 4 jarig inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten dan ook geenszins rechtens verantwoord zijn ;

3. het niet respecteren van bevelen om het land te verlaten :

deze bewering strookt niet met de realiteit : in 2002 keerde verzoekster na een eerste negatieve asielaanvraag vrijwillig terug naar haar land van oorsprong ;

verzoekster houdt eraan uw Raad mede te delen dat haar in deze niets kan verweten worden daar zij steeds ingevolge en conform het beschikbare wettelijke arsenaal aan regels haar vorderingen of aanvragen ingediend heeft ;

4. geen bescherming op basis van art. 8 EVRM :

DVZ is van mening dat art 8 EVRM een repatriëring niet verhindert, waar bovendien verzoekster zou verklaard hebben dat haar echtgenoot en kinderen in Rusland zouden verblijven ;

Dat niets minder waar is :

vooreerst na verzoekster hierover ondervraagd te hebben, stelt zij dat zij niet weet waar haar echtgenoot of kinderen verblijven ;

bovendien heeft zij in België sociale relaties uitgebouwd, waarop zij zich kan beroepen indien nodig ;

sociale relaties kunnen volgens DVZ niet het voorwerp uitmaken van een bescherming onder art. 8 EVRM tenzij verzoekster de aard en de intensiteit ervan zou bewijzen ;

vooreerst heeft verzoekster haar sociale relaties bewezen evenals haar privéleven (cfr de nog hangende beroepsprocedure voor de RvV waarvan verzoekster alleen het voorlopige regul nr gekend was nl 41638) ;

verzoekster moet niet meer bewijzen dan datgene wat zij reeds gegeven heeft ;

art.8 EVRM verzet zich dan ook tegen een repatriëring in huidig geval ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat aan verzoekster geen inreisverbod of een bevel om het grondgebied te verlaten diende opgelegd te worden ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een 4 jarig inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoekster. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoekster dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een 4 jarig inreisverbod en van een bevel het grondgebied te verlaten ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoekster (nl haar medische toestand en het strafrechtelijk basisbeginsel van onschuld tot het tegendeel bewezen is), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissingen houden dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissingen niet menselijk en niet correct zijn ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst het bestreden inreisverbod naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 02.08.2013. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd. De duurtijd van vier jaar wordt gemotiveerd met verwijzing naar artikel 74/11, §1, 3° alinea van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij op 21.04.2000 onder de identiteit S. S. B. (...), geboren op 03.06.1962, een asielaanvraag indiende, dat deze asielaanvraag werd geweigerd en op 01.10.2002 verzoekende partij terugkeerde met financiële integratiesteun hulp van IOM naar Armenië onder de identiteit H. H. (...), geboren op 03.08.1962. Op 29.07.2005 diende verzoekende partij onder de valse identiteit Z. A. (...), geboren op 03.06.1962, een tweede asielaanvraag in. Gelet op het feit dat verzoekende partij bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures wordt haar in toepassing van artikel 74/11, §1, 3° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

Gelet op al deze feitelijke vaststellingen die eigen zijn aan de zaak van de verzoekende partij, kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden als zou het in casu om een standaardmotivering gaan. Evenmin kan de motivering summier genoemd worden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met een aantal feitelikheden. Zo wijst zij erop dat zij zich inderdaad bedient heeft van twee andere identiteiten maar dat zij daarbij geenszins de bedoeling had de Belgische overheid te misleiden en dit is ook niet bewezen nu haar asielaanvragen werden verworpen. Zij meent dan ook dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* niet op haar kan toegepast worden gelet op de afwezigheid van enig intentioneel element en correctionele veroordeling. Zoniet wordt het beginsel van het vermoeden van onschuld geschonden.

3.4. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet betwist dat zij zich bewust bedient heeft van twee andere identiteiten dan haar ware identiteit bij haar asielaanvragen. Anders dan verzoekende partij voorhoudt, blijkt hieruit wel degelijk een intentioneel element om de Belgische overheid te misleiden en op basis van misleidende informatie een verblijfsrecht te bekomen. Immers ziet de Raad niet in waarom een vreemdeling zich zou bedienen van een valse identiteit indien hij meent onder zijn werkelijke identiteit wel aanspraak te kunnen maken op bijvoorbeeld de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. Het gegeven dat haar asielaanvragen desondanks het gebruik van de valse identiteiten verworpen werden, maakt niet dat daarmee bewezen is dat er geen intentioneel element in hoofde van verzoekende partij speelde bij haar frauduleus optreden. Bovendien werd er door de bevoegde asielinstantie op gewezen dat de asielaanvraag frauduleus is. Het betoog van verzoekende partij dat zij net zoals andere kandidaat-vluchtelingen een valse naam opgaf om niet teruggewezen te worden, duidt er juist op dat verzoekende partij getracht heeft de Belgische overheid te misleiden en niet schuwde om valse informatie op te geven.

Het loutere feit voorts dat verzoekende partij niet veroordeeld werd voor deze feiten, maakt niet dat de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op de door haar gedane vaststellingen ten einde een administratieve beslissing daarop te enten. Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij een inreisverbod wordt gegeven, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat een bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.5. De kritiek van verzoekende partij inzake haar strafrechtelijk veroordelingen slaat op een motief opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch niet op de motieven van het bestreden inreisverbod. Derhalve is deze kritiek niet dienstig gelet op de onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.6. Verzoekende partij meent voorts dat het motief dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen niet klopt omdat zij in 2002 vrijwillig terugkeerde naar haar herkomstland.

3.7. Verzoekende partij gaat er met haar kritiek evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing erkent dat zij in 2002 teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Dit neemt evenwel niet weg dat zij nadien teruggekeerd is naar het Belgische grondgebied waarbij haar op diverse tijdstippen bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Verzoekende partij toont met haar betoog dat zij bepaalde aanvragen ingediend heeft niet aan dat zij op het ogenblik van het treffen van het bestreden inreisverbod inderdaad onder de gelding stond van eerdere verwijderingsmaatregelen die zij naast zich heeft neergelegd.

3.8. De Raad stelt tenslotte vast dat het betoog van verzoekende partij aangaande het motief inzake artikel 8 EVRM weerom gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten nu zij het ook heeft over de repatriëring, hetwelk een gevolg is van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Deze kritiek is dan ook niet dienstig ten aanzien van het bestreden inreisverbod. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet ontkent dat zij geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied – het feit dat zij niet weet waar haar echtgenoot en kinderen verblijven maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat deze op het Belgische grondgebied verblijven wanneer daarvan geen enkel objectief stavingsstuk voorligt en bovendien toont dit feit op zich ook al aan dat verzoekende partij geen werkelijk beleefde gezinsband heeft met deze familieleden, zelfs al zouden deze zich in België bevinden – zodat er hoegenaamd niet kan gesproken worden van een beschermenswaardige gezinsrelatie op het Belgische grondgebied. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Zij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar het feit dat haar privéleven zich in België situeert, maar zij laat na deze bewering te staven en enig concreet element aan te brengen in dit verband. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.10. Voor zover verzoekende partij met haar verwijzing naar “*beginsel van behoorlijk bestuur*” nog andere beginselen van behoorlijk bestuur dan het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou achten,

wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt in haar verzoekschrift duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Het komt niet aan de Raad toe te gissen waarop verzoekende partij doelt. Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.11. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER